

Hiểm họa Trung Cộng và bài học Tây Tạng

Trần Trung Đạo

Hôm nay, ít ra một nửa của học viện Larung Gar nổi tiếng thế giới đang bị phá hủy. Dù che giấu dưới bất cứ lý do gì, thực chất của việc phá hủy cũng chỉ nhằm xóa bỏ nền văn hóa lâu đời của Tây Tạng. Chính sách đồng hóa Tây Tạng không chỉ bắt đầu mới đây mà từ năm 1950 khi Trung Cộng xưa quân chiếm đóng nước này.

Giống như các chế độ CS khác, chế độ CS tại Trung Quốc nói chung và Tây Tạng nói riêng tồn tại nhờ vào hai phương tiện được thực hiện song song và có tác dụng hỗ trợ: trấn áp bằng bạo lực và tẩy não bằng tuyên truyền.

Hơn nửa thế kỷ trôi qua, dân tộc nhỏ bé nhưng được xem như là "mái che" của thế giới với đỉnh Mt Everest cao 8,848 mét đang chịu đựng dưới chính sách trấn áp khắc nghiệt của Trung Cộng, nhất là tại các nhà tù.

Nếu nhà tù San Quentin được xây ở Tây Tạng

Đại sư Chagdud Tulku là một bậc cao tăng của Phật Giáo Tây Tạng. Trước khi viên tịch vào năm 2002, ngài được thỉnh giảng tại nhiều trường đại học danh tiếng ở Mỹ và Châu Âu. Đại sư rất được trọng vọng và những lớp giảng của ngài có hàng ngàn người tham dự. Tuy nhiên, ngài không quan tâm đến số đông hay danh dự dành riêng cho ngài nhưng sẵn lòng đi đến bất cứ nơi nào cần sự có mặt của mình dù nơi đó là một khu biệt giam dành cho tử tù và dù chỉ để làm lễ thọ giới cho một tù nhân. Nơi ngài đến là nhà tù San Quentin, tiêu bang California và người được ngài quy y là tử tù Jay Master bị kết án tử hình. Nghi thức diễn ra ngay tại phòng thăm viếng của nhà tù vào năm 1989.

Như Jay Master kể lại trong blog của anh. Hôm đó, đại sư Chagdud Tulku đến nhà tù San Quentin rất sớm. Ngài ngồi im. Những ngón tay nâu đậm đầy vết nhăn đang lặng lẽ lăn tràng hạt. Đôi mắt ngài như đang chiêm nghiệm những gì đang xảy ra chung quanh. Vạt áo tràng với những nút màu xám phủ dài trên sàn phòng đợi rất ồn ào với đủ hạng người đang chờ giờ thăm viếng thân nhân. Có người bực dọc lớn tiếng vì chờ đợi quá lâu.

Để làm dịu không khí, đại sư Chagdud Tulku chia sẻ với mọi người một câu chuyện cũng về nhà tù, không phải San Quentin ở Mỹ mà một "San Quentin" trên quê hương Tây Tạng của ngài. Trong nhà tù ở Tây Tạng, tù nhân bị dày dọạ thăm khốc và chịu đựng hình phạt nặng nề hơn tù nhân ở Mỹ nhiều.

Đại sư Chagdud Tulku kể rằng người Trung Quốc bắt tù nhân Tây Tạng đào một hố thật sâu. Cái hố sâu đó chính là nhà tù. Những người tù Tây Tạng sống, ăn ở và phơi bày thân thể dưới cả nắng mưa như thế cho đến chết. Ngay cả sau khi chết đi, tù nhân cũng bị chôn trong lòng hố sâu đó. Ngài

kể rằng ở Tây Tạng có sáu mươi ngàn tù nhân bị giam giữ trong tình cảnh đau thương đó.

Nhân loại kết án Hitler, Pol Pot. Dĩ nhiên những ác nhân kia xứng đáng với mọi lời nguyên rủa của người đời. Nhưng nếu so sánh phương pháp giết người bằng lò hơi ngạt của Hitler hay bằng cuộc xéng đánh vào đầu của Pol Pot, phương pháp của Trung Cộng còn tàn ác gấp nhiều lần. Tù nhân Tây Tạng chết lâu hơn, chết dần mòn hơn trong đói khát, nắng mưa, bệnh hoạn, lở loét, thối rữa và thân xác cuối cùng cũng bị chôn vùi dưới đáy hầm sâu.

Nhưng đó chỉ là một trong hàng trăm phương pháp đọa đày mà dân tộc Tây Tạng đã và đang chịu đựng sau "Nổi dậy Lhasa" vào tháng Ba, 1959 bị dập tắt.

Không giống như thập niên 1950 khi tội ác của Trung Cộng còn được để đàng che giấu, trong thời đại tin học ngày nay, những cảnh đàn áp dã man đã được tiết lộ ra ngoài bằng hình ảnh và cả phim ảnh. Thế giới bàng hoàng khi chứng kiến cảnh công an Trung Cộng đánh đập các nhà sư hay thường dân Tây Tạng không một phương tiện gì để tự vệ hay kéo lê lét họ trong máu me trên đường phố Lhasa.

Cách phản kháng tuyệt vọng nhưng phổ biến nhất của tu sĩ và nhân dân Tây Tạng là tự thiêu để gây tiếng vang trước dư luận quốc tế. Chỉ trong vòng sáu năm từ tháng 2 năm 2009 đến tháng 4 năm 2015 đã có 138 tu sĩ và thường dân Tây Tạng tự thiêu tại nhiều nơi để phản đối chính sách diệt chủng của nhà cầm quyền Trung Cộng. Riêng năm 2012 đã có 86 vụ tự thiêu. Ngọn lửa được thắp lên bằng xương thịt dường như chưa đủ sáng lương tâm loài người và đêm đen Tây Tạng.

Quan điểm "chủ quyền lịch sử" của Trung Cộng đối với Tây Tạng

Dù là văn hóa, lịch sử hay lãnh thổ, quan điểm chung của Trung Cộng là nơi nào các triều đại Trung Hoa từng đô hộ nơi đó thuộc về Trung Hoa. Đó là lý do một học giả Trung Cộng năm 1996 đã từng tuyên bố ở Hong Kong rằng trống đồng Đông Sơn là của Trung Hoa chứ không phải của Việt

Nam vì trong thời kỳ văn hóa Đông Sơn Việt Nam thuộc Trung Hoa.

Quan điểm bá quyền hoang tưởng và ngang ngược của Trung Cộng đi ngược với các nguyên tắc về chủ quyền của thế giới. Napoleon từng là vua không chỉ của Pháp mà còn của cả một phần lớn châu Âu trong đầu thế kỷ 19 nhưng ngày nay không một học giả Pháp nào cho rằng Ý, Tây Ban Nha, Thụy Sĩ v.v.. phải thuộc vào nước Pháp.

Nhân Dân Nhật Báo tóm tắt quan điểm của Trung Cộng đối với vấn đề Tây Tạng trong bình luận vào tháng 4, 2008: "*Trong hơn 700 năm, chính phủ trung ương Trung Hoa đã liên tục thực hiện chủ quyền của Trung Hoa tại Tây Tạng và Tây Tạng chưa bao giờ là một nước độc lập. Không một chính phủ nào trên thế giới thừa nhận Tây Tạng.... Kể từ khi giải phóng hòa bình năm 1951, Tây Tạng đã tiến hành các thay đổi xã hội sâu sắc bao gồm các cải cách dân chủ, mở cửa và đạt được các tiến bộ xã hội đáng kể*".

Không ai chối cãi trước 1950 Tây Tạng còn là một nước nghèo, lạc hậu về kinh tế, tuổi thọ thấp, thiếu thốn các phương tiện giao thông nhưng đó không phải là lý do để Trung Cộng xua 40 ngàn quân xâm lược một quốc gia mà quân đội chỉ có 4 ngàn.

Lý luận của Trung Cộng là lý luận của kẻ cướp.

Những lời nguy biện của thực dân đỏ Trung Cộng trong thời đại toàn cầu hóa ngày nay không khác gì cách giải thích "đến để khai hóa" mà thực dân trắng Âu châu đã dùng với các nước Á châu và Phi châu từ thế kỷ thứ 15.

Từ nhiều ngàn năm trước, Tây Tạng đã là một dân tộc có một nền văn hóa cao, thuần nhất với các giá trị độc đáo riêng tồn tại song song bên cạnh các nền văn hóa khác. Các triều đại Tây Tạng ra đời từ thế kỷ thứ nhất sau công nguyên và vào thế kỷ thứ bảy đã xây dựng nên một quốc gia hùng mạnh với lãnh thổ trải rộng qua nhiều quốc gia vùng Trung Á, kể cả một phần của Trung Hoa. Nhiều trăm năm Tây Tạng đã là một nước hoàn toàn độc lập. Dĩ nhiên, giống như hoàn cảnh các nước nhỏ khác trong vùng, khi yếu kém Tây Tạng lại

phải chịu lệ thuộc vào các nước mạnh không chỉ Trung Hoa mà có khi còn bị ảnh hưởng bởi Mông Cổ hay Nepal.

Các dân tộc, dù lớn bao nhiêu, trong lịch sử ít ra cũng một lần bị ảnh hưởng bởi ngoại bang nhưng không phải vì thế mà quốc gia đó thuộc về ngoại bang. Giống như lịch sử đầy hy sinh xương máu đã diễn ra tại Việt Nam suốt hàng ngàn năm, chặng đường bị lệ thuộc vào Trung Hoa của Tây Tạng cũng được đánh dấu bằng những cuộc nổi dậy anh hùng của các thế hệ Tây Tạng. Bởi vì trong máu huyết, Tây Tạng chưa bao giờ là một phần của Trung Hoa trước đây hay Trung Cộng ngày nay.

Sự sụp đổ của nhà Thanh là cơ hội để nhân dân Tây Tạng phục hồi toàn bộ chủ quyền đất nước chứ không phải đó chỉ là lần đầu tiên dân Tây Tạng vốn đã thuộc Trung Hoa bỗng đứng đứng lên đòi độc lập.

Và từ 1913, Tây Tạng là một quốc gia có chủ quyền, độc lập, có ngôn ngữ riêng, chính phủ riêng, hệ thống tư pháp riêng, bưu điện riêng, đơn vị tiền tệ riêng, hộ chiếu quốc tế riêng. Hộ chiếu do chính phủ Tây Tạng cấp năm 1947 được các quốc gia lớn như Ấn Độ, Mỹ, Anh, Pháp, Ý, Thụy Sĩ, Iraq, Hong Kong chấp nhận và đóng dấu cho phép thông hành.

Theo công pháp quốc tế, một quốc gia sẽ không chuẩn y và đóng dấu vào chiếu khán do chính phủ của một quốc gia khác cấp nếu không thừa nhận chính phủ của quốc gia đó. Khi đóng dấu thông hành, các cường quốc Anh, Mỹ, Ấn, Pháp, Ý trong thực tế đã thừa nhận vai trò lãnh đạo của chính phủ Tây Tạng. Việc công nhận hay chưa công nhận trong bang giao chỉ là thủ tục ngoại giao, nhất là trong giai đoạn từ 1913 đến 1950 Tây Tạng vẫn chưa được quốc tế biết nhiều và cả thế giới phải đương đầu với hai cuộc chiến tranh vô cùng khốc liệt.

Trung Cộng tự hào là nước lớn nhưng không có nghĩa được mọi quốc gia công nhận họ. Mỹ không công nhận Trung Cộng mãi tới 1972 mới công nhận và chậm hơn nữa cho tới tháng 10, 1990 Singapore mới công nhận Trung Cộng. Ngay cả hiện nay vẫn có đến 21 quốc gia hội viên Liên Hiệp Quốc không công nhận Trung Cộng.

Tây Tạng có đủ bốn tiêu chuẩn quốc tế để xác định một quốc gia gồm chủ quyền, chính phủ, lãnh thổ và dân số, trong lúc Trung Cộng không đưa một lý do gì, một chứng minh gì ngoài "chủ quyền lịch sử" mà họ luôn bám vào trong mọi cuộc tranh chấp lãnh thổ.

Trung Cộng viện lý do "Tây Tạng đã là một phần của Trung Quốc suốt bảy trăm năm". Bảy trăm năm thì sao? Bảy trăm năm tại Tây Tạng hay một ngàn năm tại Việt Nam cũng chỉ là thời kỳ đô hộ, cưỡng chiếm và cai trị bằng sắt máu. Thời gian đó không có giá trị gì một khi dân tộc bị trị đủ mạnh để đứng lên giành độc lập.

Chính sách xóa bỏ Tây Tạng của Trung Cộng được thực hiện bằng hai cách, (1) diệt chủng văn hóa qua việc tàn phá chùa chiền, bôi nhọ đức Đạt Lai Lạt Ma, buộc Hoa Ngữ là ngôn ngữ chính thức, học sinh phải học lịch sử từ quan điểm

Trung Cộng, và (2) đồng hóa chủng tộc qua việc định cư ô ạt người Hán vào Tây Tạng, tập trung nền kinh tế Tây Tạng trong tay người Hán. Chính Mao Trạch Đông trong *Tuyên Tịch Mao Trạch Đông* xuất bản có hiệu đính năm 1987, đã thừa nhận cho tới năm 1952 cũng "không có một người Hán nào ở Tây Tạng" nhưng hiện nay số người Hán tại Tây Tạng đông hơn chính người Tây Tạng.

Bài học cho Việt Nam

Ngoại trừ những buổi tiếp xúc đức Đạt Lai Lạt Ma một cách không chính thức của các tổng thống Mỹ hay một hai lá thư phê bình cách đối xử nặng tay của nhà cầm quyền Trung Cộng, chưa một lãnh đạo cường quốc nào có một biện pháp tích cực và hữu hiệu để ngăn chặn lưỡi dao Trung Cộng.

Đơn giản bởi vì Tây Tạng không có những mỏ dầu khí lớn như Iraq, không có những mỏ kim cương lớn như Nam Phi và cũng không giữ vị trí chiến lược như Thổ Nhĩ Kỳ. Các quốc gia Tây Phương không thể hy sinh các quyền lợi vật chất quá lớn với Trung Cộng chỉ để bảo vệ các giá trị tinh thần cho một nước nhỏ xa xôi. Cuộc đấu tranh, đầu tiên cho đến cuối cùng, vẫn là tranh đấu bằng máu xương, hy sinh và chịu đựng của dân tộc Tây Tạng.

Đối với trường hợp Việt Nam, không cần phải phân tích nhiều mà chỉ thay chữ Tây Tạng bằng chữ Việt Nam trong bài viết, sẽ thấy một viễn ảnh Việt Nam đen tối hiện ra.

Tập Cận Bình đang gấp rút xây dựng các căn cứ quân sự và dân sự trên Biên Đông nhằm mở rộng vòng đai an ninh và sự hiện diện ngoài lục địa. Nếu họ Tập thành công, Việt Nam có khả năng nằm bên trong "không gian sinh tồn" của Trung Cộng và đặt các cường quốc vào thế đã rồi như trường hợp Hitler chiếm Áo vào tháng Ba, 1938 trước sự làm ngơ của Anh và Pháp.

Việt Nam chỉ hơn Tây Tạng một điểm duy nhất là còn thời gian dù rất ngắn để quyết định số phận của mình. Chọn lựa của dân tộc Việt Nam hôm nay, do đó, là chọn lựa giữa tiếp tục sống dưới chế độ độc tài CS để rồi mất nước, hay dân chủ hóa, hiện đại hóa nhanh chóng để có thể ngăn chặn được bước chân Trung Cộng. Nếu chỉ biết nhịn nhục, cúi đầu, một ngày không xa họa diệt vong sẽ tới. Đến lúc đó, đừng oán trách chi ai, đừng đổ thừa cho ai khác, ngoài oán trách, đổ thừa cho sự uơ hèn, nhu nhược của chính mình.

Trần Trung Đạo

CON ĐƯỜNG DUY NHẤT

Tha thiết gọi về Quê Hương và đồng bào Việt Nam, đồng gọi những đảng viên, quân đội, các ngành, các giới, tất cả những người biết xót xa đến tổ quốc, đến chính con cháu mình, bản thân mình và đồng bào VN trước họa diệt vong mà đảng Việt cộng đã và đang tiếp tay với Tàu cộng chụp lên đầu dân tộc VN ta.

Ngô Minh Hằng

*Đã đến lúc hỡi toàn dân nước Việt
Phải can trường, đồng loạt đứng vùng lên
Nhận diện cộng thù, nói lời quyết chiến
Nhu Diên Hồng, một thuở với Mông – Nguyên.*

Đã đến lúc hỡi toàn dân nước Việt
Đứng thẳng lên mà chỉ mặt tội đồ
Tội bán nước, tội tiếp tay Tàu chết
Tội giết dân đen, phá nát cõi bờ !

Đã đến lúc hỡi toàn dân nước Việt
Hãy lấy về quyền tự chủ quê hương
Như Cha Ông đã bao đời oanh liệt
Diệt xâm lăng, xác giặc ngập sa trường !

Đã đến lúc hỡi toàn dân nước Việt
Phải ghé vai vào trách nhiệm núi sông
Không thể thờ ơ mặc người hủy diệt
Xương máu ông cha, tài sản Lạc Hồng!

Những con cá này do ai nó chết?
Nước biển này ô nhiễm bởi vì đâu?
Và bao chuyện oán hận không kể hết
Do đang tiếp tay cho lũ cộng Tàu!!!

Đã đến lúc hỡi toàn dân nước Việt
Đứng thẳng người để thấy nhé, mình cao
Tuổi trẻ Việt Nam hỡi đâu, anh kiệt ?
Dân tộc Việt Nam còn chú, tự hào ?

Đã đến lúc hỡi toàn dân nước Việt
Diệt quốc thù mà cứu lấy quê hương
Bởi cộng sống thì chúng ta sẽ chết !
Đứng lên thôi, duy nhất một con đường!

Ngô Minh Hằng

Trần Mộng Tú

Thư Gửi Bạn Cũ

Thúy Hà Thân mến,

Tú nhận được thư Thúy Hà cả hơn hai tháng nay rồi, nhủ lòng là sẽ viết thư trả lời Hà ngay mà cho đến hôm nay mới ngồi xuống viết. Tú xin nhận lỗi nhưng cũng tại lá thư của Hà viết tay và gửi qua bưu điện từ Việt Nam sang Mỹ nên khi nhận được Tú nhủ lòng phải viết thư tay và cũng gửi qua bưu điện cho Hà.

Hà ơi, cái lá thư tay Tú nhủ lòng đó cho mãi đến hôm nay mới viết được và viết trên máy, nhưng Tú sẽ in ra rồi gửi cho Hà về Việt Nam qua bưu điện.

Tú có cả ngàn điều muốn nói với Hà nên viết tay thì không biết đến bao giờ mới xong và chữ Tú không đẹp được như chữ của cô giáo Thúy Hà.

Cám ơn sự tiến bộ của thông tin qua *internet* mà bạn bè sau 50 năm mất liên lạc vẫn tìm ra nhau. Tú thấy các bạn ở Đại Học, hay Trung Học tìm ra nhau thì dễ hơn, vì thời gian không xa cách lắm. Nhóm chúng mình là bạn Tiểu Học mà tìm ra nhau mới thật là quý.

Kẻ mất người còn. Kẻ tử trận trong thảm họa chiến tranh, kẻ lao tù, người vượt biển. Nhờ công lao của các anh: Nam, An, Giáo, Giao, Tâm và anh Hà Phạm, chúng mình tìm ra nhau dù người ở Mỹ, kẻ ở Canada, ở Úc ở Việt Nam.

Qua thư Hà gửi Tú biết Hà không lập gia đình và suốt một đời đi dạy học.

Như vậy là không có chồng mà có bao nhiêu con đầy Hà ạ. Mỗi một học trò chẳng phải là mỗi đứa con tinh thần đó sao? Chắc Hà cũng nghe các bạn nói về gia cảnh Tú rồi, nên thôi Tú chẳng cần kể ra nữa. Cũng cười, cũng khóc trong chiến

tranh, rồi cũng vợ, cũng chồng, cũng con, cũng cháu. Một cuộc sống bình thường, an phận như phần đông những người di dân khác.

Tú chỉ muốn trong lá thư này cho Hà biết là tuy bỏ nước ra đi hơn bốn mươi năm nay, lòng Tú lúc nào cũng canh cánh một nỗi nhớ, nỗi quan tâm về quê hương mình. Lúc nào cũng thấy lòng mình nặng như câu thơ Lý Bạch

*Cử đầu vọng minh nguyệt
Đê đầu tư cố hương*

Thật ra chẳng cần phải nhìn trăng sáng mới nhớ quê, mà nhìn mặt trời mọc, nhìn sông nước chảy, nhìn ngọn núi cao cũng nặng lòng cố quận lắm Hà ạ.

*Chiều chiều ra đứng ngõ sau
Trông về quê mẹ ruột đau chín chiều*
(Ca dao)

Câu ca dao học từ nhỏ bây giờ mới thấy thấm thía.

Hai chục năm gần đây, những người tị nạn Việt nam (chúng tôi) được nhìn quê hương qua hình ảnh, qua tin tức, qua những tiếng động trên màn hình. Từ cây cầu mới xây, đến nhà máy mới khánh thành. Chúng tôi luôn theo dõi đời sống diễn biến trong nước.

Tại Trời, ách nước nào đang đổ xuống đầu những người dân hiền, chúng tôi đều được thông tin rõ ràng.

Hà ơi, chúng tôi được biết, được nghe, được nhìn một nước Việt Nam thay đổi từng ngày. Chúng tôi mừng khi thấy hình ảnh những con đường, những cao ốc đẹp đẽ mọc lên như nấm ở Sài Gòn và những tỉnh lớn của Việt Nam. Những gian hàng bán những đồ nhập cảng cao cấp ở Sài Gòn. Chỉ hoang mang khi thấy trước cửa gian hàng lộng lẫy đó, nhiếp ảnh gia nào chụp được một bà mẹ già, ốm yếu, tóc bạc phơ gánh hai cái thúng có mấy bó rau, mấy nải chuối, ngồi xuống nghỉ

chân. Tội nghiệp, một hình ảnh vô cùng lạc lõng, một bức tranh xã hội không có tựa đề.

Xót xa khi thấy có những nơi người dân vẫn sống trong những căn nhà như một cái chòi nuôi vịt, ốm đau không có thuốc men, không vào được bệnh viện vì quá nghèo. Không có tiền để đi “cửa trước” lòn “cửa sau”.

Chúng tôi theo dõi từng ngày để thấy người dân Việt ở miền Trung đang sống ra sao. Cá không có trong biển, muối lạnh không còn trong bãi, người dân chài nằm cong mình trên cát canh những con thuyền, lòng thuyền lòng người cùng rạn nứt như nhau. Sóng cứ đánh vào bờ nhưng không mang theo hy vọng nào vào cho đời sống như hôm nao nữa.

Những vùng biển còn có thể bắt cá được, thì ngư phủ đem thuyền ra khơi có thể bị người Tàu đánh đắm thuyền, bị bắt, bị đánh chết bất cứ lúc nào ngay chính trong hải phận của quê mình.

Rồi những tiếng kêu vang lên mỗi ngày trên báo chí, trên mạng về thân thể quê hương bị ăn mòn cắt xén mất dần cho Trung Cộng. Người dân, chẳng ai biết rõ ràng hiện tại bao nhiêu phần đất nước đã bị bán, bị cho thuê dài hạn (gần như vĩnh viễn). Chỉ có những người lãnh đạo biết.

Chưa hết, hình ảnh những nhà máy công nghệ đang thải ra một lượng chất độc nhiều đến nỗi làm chảy nước mắt của cả những kẻ sống xa quê hàng vạn ngàn cây số. Chúng tôi khóc cùng với nỗi đau của người dân ở quê nhà.

Chúng tôi hoang mang, sợ hãi khi được nhìn, được nghe, được biết: một nước Việt đang trên đường thụ lùi khi nghe một số các vị trí thức đạo đức trong nước hét hoảng kêu lên vì sự băng hoại Công Dân Giáo Dục đang xảy ra ở thế hệ trẻ. Những đứa bé thành phố lớn lên vừa chơi *game* vừa chửi thề luôn miệng, mười mấy tuổi đã biết cầm dao đi chém người ta

đề giật bóp, cướp xe. Trong khi có những đứa bé không được đi học lang thang bán vé số suốt ngày để kiếm một bữa ăn.

Chúng tôi sợ hãi khi đọc tin cả làng xúm vào đánh một người cho tới chết vì người đó đi ăn cắp một con chó. Có người bị đánh đến thương tích trầm trọng và bị đốt xe vì tình nghi là sẽ ăn trộm chó. Hai đứa trẻ bị bỏ tù vì ăn cướp hai ổ bánh mì. Chúng tôi cũng được nghe những bài giảng của các vị Linh Mục về nhân quyền. Các vị lãnh đạo tôn giáo vì lòng thương giáo dân, tranh đấu cho môi trường sống, cho nôi com, hạt muối của ngư dân, đã can đảm nói lên những lời chân thật. Không biết định mệnh nào đang chờ đón các nhà tu này.

Hôm nay là ngày 15 tháng 8 dương lịch, ngày Lễ Đức Mẹ Lên Trời.

Khi Tú đang ngồi viết thư cho Hà thì nhận được tin hơn ba mươi ngàn (30 000) giáo dân ở địa phận Vinh đang biểu tình trong ôn hòa đòi nhà cầm quyền phải giải quyết tình trạng ô nhiễm môi trường, đòi phải đóng cửa Formosa. Một biển người cầm biển ngữ, những anh công an chỉ biết đứng nhìn vì con số người đông đảo đó không bạo động.

Trong khi đó thì những quan chức nhà nước, những đại gia sống hào nhoáng trên cả sự tưởng tượng của bất cứ sự tưởng tượng nào. Từ nhà cửa, xe cộ khi sống, đến mồ mã lăng tẩm, sửa soạn sẵn cho khi chết. Họ thi nhau xem ai chiếm hữu được nhiều hơn ai, ai làm chủ cơ ngơi đẹp hơn ai.

Trên những tin tức của báo chí trong nước, vẫn nghe người Việt làm lao động ở Nam Hàn, ở Nhật, hết giao kèo, trốn ở lại. Nước Úc gửi thuyền nhân tấp vào bờ trả lại Việt Nam. Và Hà biết không, ở Mỹ, chúng tôi không lên *Internet*, chúng tôi được nhìn tận mắt, khi tới tiểu bang California, hay Texas: những người Việt trong nước kéo sang kinh doanh, cho con cái du học, v.v... Họ đem theo toàn Mỹ kim nhè (Không phải tiền in hình Hồ Chí Minh đâu) mua nhà, mua tiệm, mua xe. Có sinh viên trẻ ở Việt Nam sang chưa biết lái xe, đi taxi đến trường mỗi ngày và ở trong một ngôi nhà rất đẹp trong khu phố đắt tiền cha mẹ sang chơi mua cho. Hỏi ra, họ là vợ con của những ông lớn, những đại gia trong nước.

Những di dân cũ chỉ biết trở mắt nhìn nhau. Đất nước mình đẹp thế, tiền rủng, bạc biển như thế, chiến tranh không còn nữa, sao cả nghèo lẫn giàu vẫn rủ nhau đi?

Hà ơi! Bao giờ thì đất nước mình mới thật sự có những người lãnh đạo biết thương nước thương dân, biết giữ gìn đất nước Việt Nam cho người Việt như lời họ hứa, để chỉ có kẻ trở về, không có kẻ bỏ đi? Có ai trả lời được câu hỏi này?

Chúc cô giáo Cao Thị Thúy Hà mọi điều tốt đẹp, may mắn trong phần đời còn lại trên quê hương mình.

Xin lỗi Hà thư không viết tay và lá thư có làm bạn buồn nguyên ngày.

Bạn cũ Tiểu Học Thạnh Mỹ Tây

tmt

Ngày 15/8/2016

QUÊ MÌNH XỨ NGƯỜI

NGU LÂM CỐ

Em vừa coi trên TV cuộc phỏng vấn TS Nguyễn Tiến Hưng về cuốn sách mới của ông, “Khi Đồng Minh Nhảy Vào”, và khi được hỏi ông có muốn gửi điều gì tới cộng đồng, ông nói ông chỉ mong, không dám mong là đoàn kết, mà chỉ mong người VN bớt chia rẽ đi, để còn có thể dồn sức mà lo chuyện đất nước. Em công nhận hình như người VN nơi đây ai cũng biết rất rõ điều này, ai cũng mong điều này, nhưng trên thực tế thì chia rẽ như thể đã thấm sâu vào máu vào tim gan phổi óc của nhiều người rồi, chẳng thể hóa giải được hay sao ấy, nên biết thì vẫn biết, hiểu thì vẫn hiểu, nhưng chia rẽ thì vẫn cứ chia. Ngay như nơi em ở đây, em thuộc hạng ngơ ngơ... chẳng biết gì thứ thiệt, em vẫn cứ tưởng rằng ngoài những vấn đề chung như mọi người chung quanh, em chẳng còn có nhu cầu, chẳng còn có quyền lợi nào khác cần phải được bảo vệ, cần phải được tranh đấu riêng cho gì hết, vì mới vừa có điều gì hơi hơi có vẻ có vấn đề là đã có một lô những nghị viên thành phố, giám sát viên quận hạt, dân biểu tiểu bang, dân biểu liên bang v.v... dành nhau mà làm để chứng tỏ họ do dân bầu lên nên vì dân mà rất ư lo lắng, không hề có màn ngồi chơi soi nước ngủ gục text phone v.v. bao giờ hết cả. Em cứ nghĩ là với ngàn đó vị thì đã đủ quá rồi, chẳng còn cần phải đi bầu thêm cho ai khác nữa hết, vậy mà người ta bảo cho em, một người VN bình thường trong cái cộng đồng VN ở nơi đây, em vẫn đang có người đại diện cho đấy, ngoài những quý vị đang ăn lương của chính phủ Mỹ vừa nói ở trên. Trời đất, ai mà có lòng quá vậy, bỏ thời gian bỏ công sức đi vắc ngà voi bao thầu chuyện cộng đồng vậy nè? Tò

mò và cảm phục quá sức, em cũng lò dò ráng tìm hiểu. Và em ngạc nhiên hết sức khi khám phá ra rằng em, một người VN rất bình thường, phó thường dân nơi này, vậy mà em vẫn đang có, không phải chỉ một người, mà là nguyên ban, đại diện cho mình, và hơn thế nữa, không phải chỉ một ban đâu, mà tới hai ban đại diện lận. Mô Phật, không biết có phải ở cái thành phố em đang sống này, người VN có nhiều ghê lắm những chuyện cần làm hay sao vậy, mà một ban đại diện cằng đáng không hết, không xuể, phải cần có tới ngàn đó người, hai ban đại diện mới đủ sức lo nổi chăng?

Nhưng sau khi đã tò mò, cảm phục, và ngạc nhiên xong, em lại thấy ... thắc mắc quá . Xin quý vị đừng nói em là cái bà này nhiều chuyện, tội nghiệp em ! Em không hiểu thực tình. Em coi kỹ các danh sách, chức vụ, và công việc, cùng những hoạt động của hai ban cộng đồng thì thấy hình như nó rất là...same same! Ngộ thiệt. Nếu chỉ có thế, tại sao lại mất công bắt em phải có tới hai người đại diện cho em làm chi vậy? Ngộ hơn nữa, hai vị chủ tịch cộng đồng đại diện của em lại hình như cùng xuất thân ở một quân trường mà từ bao năm qua ai cũng ngưỡng mộ tinh thần đoàn kết keo sơn của các quý vị.

Hồi mới nghe báo chí nơi đây bàn về cuộc bầu cử các ban đại diện cộng đồng, rồi thấy cả hai vị đắc cử là niên trưởng niên đệ với nhau, em đã mừng hết sức. Mấy ban đại diện hồi trước đã có bao giờ là từ anh em một nhà thế đâu, nên chắc vì thế mà chia rẽ, chẳng ai chịu ai hết cả, “you go sugar you, me go sugar me”. Đây hình như là lần đầu tiên mới có được như thế này. Em tin chắc là hai vị rồi sẽ bắt tay nhau, hợp nhất thành một ban đại diện duy nhất, chấm dứt những màn chia rẽ trầm trọng đã có từ bao nhiêu năm để rồi sẽ cùng nhau góp sức lo chuyện chung, chuyện đất nước, chuyện

quốc gia đại sự. Quê nhà đang có biết bao nhiêu chuyện nóng bỏng cần làm. Vậy mà ai dè, em chờ hoài chờ huỷ, mờ cả mắt, mà em chẳng thấy gì hết trơn, ai cũng vẫn cứ đường ta ta một mình tiến thẳng, như thể không hề có kẻ thứ hai kia đang cùng bước trên cõi đời này vậy.

Đến anh em trong một nhà mà còn thế, thì mong chi những người chẳng bà con, “cái mặt nó ngó thấy ghét”, làm sao đoàn kết, làm sao không chia rẽ để “hợp quần gây sức mạnh” hầu có thể tiếp sức cho quê nhà như ông Tiến Sĩ Hưng mong ước được đây ?

Buồn thiệt tình !

Đa Hiệu kỳ này (ĐH108), ông chủ bút đã cho cái chủ đề nghe thật cảm động: “Trường cũ, bạn xưa – Quê mình, xứ người”, thời gian báo tới tay người đọc lại là lúc bắt đầu “bây giờ là mùa thu”, số báo lại là số chia tay của BBT hiện tại nữa. Ngần đó lý do quá sức đủ để em có thể mơ mộng nhớ về những ngày xưa thân ái để cho bài viết kỳ này có hoa lá cành chút xíu, chứ độ này em cứ múa rìu qua mắt thợ, bày đặt bàn đề toàn chuyện thời sự không phải nghề của nàng tí teo nào không à. Thế mà sao ngồi ngó cái screen mãi mà đầu óc em không thấy lá vàng bay, không thấy đồi Cù, không thấy hồ Than Thở, không thấy bóng dáng đồi thông, không thấy Bô na, không thấy Nguyễn Huệ v.v. và v.v. gì hết ở “Quê mình” mà chỉ toàn thấy hình ảnh những xác cá chết trôi ngập trắng các bãi biển miền Trung, thấy những cánh đồng nứt nẻ, lúa chết khô đầy khắp các đồng bằng miền Nam, thấy chủ tịch nước Trần đại Quang ân cần thân ái tặng quà cho các cháu học sinh đang nghèo quá đổi mỗi em một tấm hình... bác Hồ để mang về ngắm cho quên đói, thấy thủ

tướng Nguyễn Xuân Phúc với câu nói để đời “Ma-dze in Vietnam” nói chuyện ta từng ướm giặc thần sầu thì xuất khẩu cũng sẽ tương lai sáng choang, rồi “Xứ người” thì em chỉ thấy ông tài phiệt Donald Trump ăn nói bạt mạng lung tung đúng phong cách hợm hĩnh của một trọc phú nhưng vẫn có bao nhiêu là người theo phò, hoan hô ủng hộ. Nào phải luôn luôn cứ có nhiều người theo là lẽ phải thuộc về mình đâu. Phong trào phản chiến khi xưa lôi cuốn biết bao nhiêu người khắp nước, từ nhà báo, sinh viên, trí thức, đến cả nhiều người lính vừa trở về từ mặt trận. Nhưng bây giờ nhìn lại, hỡi ơi, những chân lý ngày đó nay đã trở thành mĩa mai quá đỗi. Và những hệ quả để lại mới tệ hại làm sao ! Thế nhưng những người tung hô Trump bây giờ thì vẫn cứ tung hô. Buồn quá quý vị !

Khi xưa ở “Quê mình”, ngôi nhà phía trước nhà em có một bụi dạ lý hương thật lớn, hoa nở quanh năm. Những tối thức học thi, em thích đem bài ra sân trước, không phải để bày đặt “ôn bài dưới trăng” đâu, mà là để “hưởng ké” vì buổi tối là lúc hương hoa lan tỏa, thấm đẫm không gian, thấm cả trong sách và cả trong hồn, để cái mùi hương ấy còn theo em mãi đến tận bây giờ, gần cuối cuộc đời. Thành thử, khi qua đây, “Xứ người”, ngày đầu tiên dọn vào căn nhà mới mua có cái vườn bé xíu này, em đã ra khu Lion bung về một cây dạ lý hương cũng bé xíu, thơm cạnh cửa sổ, cùng với một cây táo, sáu bảy chậu hoa hồng đủ màu sắc trắng vàng hồng đỏ tím... Vậy mà 20 năm đã qua. Cây táo và những cây hoa hồng đã chết tự bao giờ chẳng nhớ, nhưng cây dạ lý hương thì đã cao ngang cửa sổ trên lầu, dù lâu lâu ông chồng em lại đành đoạn xách dao ra chặt ngang hết những cành đang vươn

cao hứng ánh mặt trời, đang vẫn nở hoa đều đặn để mang hương về ướp thơm những đêm khuya thanh vắng.

Đêm thơm như một dòng sữa

Lũ chúng em êm đềm rủ nhau ra trước thềm

Hiu hiu hương tự ngàn xa, bỗng quay về

Dạt dào bên hè, ngoài trời khuya... (PD)

Những tối khuya, ngồi bên cửa sổ, mùi hoa ngọt ngào đắm không gian mà nghe bài hát này, những hình ảnh xưa cũ rất dễ hiện về làm tê tái tâm hồn.

Vậy mà không phải ai cũng yêu mùi hương dạ lý này như em. Bên cạnh nhà em là một gia đình chồng Mễ vợ Phi. Khi mới dọn tới, bà vợ đang có bầu, gặp cũng có cười chào dù chỉ là mỗi một tiếng Morning hay Hi ngắn ngủi. Ông chồng thì trái lại, mặt mày lúc nào cũng khó đăm đăm, lừ lừ không thèm nhìn ngay cả khi đi ngược chiều chạm mặt nhau, cho cả tới khi đưa con đã ra đời rồi...lớn dần theo năm tháng, và xe ông chồng cũng đã có dán chữ “C” như xe em và xe ông chồng em, nghĩa là ông cũng đã vô county, cũng tạm có thể gọi là đồng nghiệp với tụi em dù chẳng biết ông làm ở văn phòng nào, department nào, cái mặt ông vẫn cứ y chang quàu quàu chẳng thay đổi tí ti nào hết tron. Còn đằng trước nhà em thì là một gia đình Việt nam. Ông chồng đi làm hãng điện tử, bà vợ lúc đầu hình như cũng đi làm, rồi phải ở nhà trông bầy con tăng dần từ một, lên hai, rồi thành ba. Ông chồng, ngộ thay, lại cũng quàu quàu dù có hơn ông Mễ một chút xíu là khi đụng mặt cũng đôi khi có nhìn (thường thường ông né và nhìn đi chỗ khác) nhưng lại là “bốn mắt nhìn nhau lạnh lùng không nói”. Bà vợ nói với em: Chồng em ông ấy ghét mùi dạ lý hương lắm. Ông không chịu được cái mùi hoa từ nhà chị bay qua.

Một bữa, em có bà bạn cho mấy cành cây hoa gì em chẳng nhớ, bảo em cứ cắm xuống đất là nó mọc liền à, dễ trồng lắm. Em ra Home Depot mua một bao đất bự, loại tốt đàng hoàng, về bỏ đầy một chậu cũng bự luôn, và cắm mấy cành (mới có lá chứ chưa có hoa) xuống, tưới nước đầy đủ. Ông chồng em lại vừa đón tiếp mấy cành dạ lý hương nữa của em, nên em chọn một cành đã lớn, tuốt hết lá trụi lủi và cắm xuống giữa để làm chỗ dựa cho mấy cành hoa quý báu kia. Một ngày rồi hai ngày, ba ngày, bốn ngày, năm ngày... mỗi ngày em đều tưới đều đặn sáng chiều (dù Cali đang có hơi thiếu nước !!!). Mấy cành hoa quý cứ mỗi ngày một héo hơn, cho tới ngày thứ mười một thì tất cả ngàn ấy cành đều ...chết queo hết, nhưng kỳ diệu thay, cái cành dạ lý dùng làm chỗ tựa cho mấy cô tiểu thư khuê các mệnh yếu kia thì bỗng nảy

chồi non, mọc lá mới và trở thành một cây khỏe mạnh, cao hơn cả em. Em mừng hết biết. Và như thế để cảm ơn công em chăm sóc, chậu dạ lý hương này lại còn nở hoa nhiều hơn cây mẹ nữa. Hoa mọc kín từ cành thấp tới cành cao, từ gốc tới ngọn, và khỏi nói, mỗi đêm, hương hoa ngát

ngào không chỉ quanh nhà em, mà lan ra khắp cả khu nữa.

Trong sân đã có cây mẹ bụi rồi nên em đem chậu dạ lý hương mới để ra phía trước nhà, ngang lối đi qua cửa ông hàng xóm Mễ và ngang trước mặt nhà ông hàng xóm Việt. Một buổi sáng, em thấy chậu cây đổ ngang mặt đất. Chỉ mỗi chậu dạ lý hương thôi còn các chậu khác chung quanh vẫn y nguyên. Đêm hôm trước trời không mưa không gió, làm sao chậu cây có thể đổ ngang vậy được nhỉ ? Ông chồng em dựng lại chậu cây, và để cho cây khỏi đổ nữa, ông còn cẩn thận đào một lỗ sâu xuống đất rồi mới đặt chậu vào và vun đất chung quanh chèn cho chắc. Hai hôm sau, buổi sáng ra, chậu cây đã lại đổ ngang, đất chèn chung quanh văng tung tué. Ông chồng em lại dựng lại, lần này lấy dây kẽm cột chặt vô tường luôn. Sáng hôm sau ra, chậu chưa đổ hẳn nhưng đã bị vằn nghiêng qua một bên, chắc ông chồng em cột chặt quá nên ai đó đã không thể hất đổ nổi. Ông chồng em lại hi hục dựng lại cây, sửa lại đám dây cột cho chắc hơn. Mấy ngày sau chậu cây đứng bình yên, không té không đổ gì hết nữa. Em vừa bắt đầu mừng thì bỗng thấy tất cả hoa tự nhiên héo rũ rồi rụng hết, lá cũng từ từ khô và rồi cuối cùng nguyên cây chết ngắc. Em tưới bao nhiêu nước cũng chẳng ăn thua gì, chẳng cứu được cây hoa mà mới chỉ ít ngày trước đang thật xanh tươi. Ai đó chắc đã đổ chất gì, nước muối hay hóa chất, vô góc cây chẳng? Em day dứt mãi, hỏi hận cho tới tận bây giờ vì em đã thấy cây đang bị đe dọa, đang bị giết mà không hề bảo vệ. Chỉ cần đem cây vô trong sân là đâu còn nguy hiểm gì nữa đâu, một hành động thật nhỏ nhoi mà cứu được cả mạng cây thân yêu. Vậy mà em đã không làm. Lỗi tại tui, lỗi tại tui mọi đàng!!!!

Em tức mình quá nên quyết tìm xem thủ phạm là ai mà ác thế. Nguyên khu này nhà nào cũng đóng cửa im im suốt ngày, chiều tối cũng chẳng thấy ai đi ra đi vào. Ai cũng bận thế thì chắc chẳng ai có giờ mà nhòm cây dạ lý của em. Còn

lại chỉ có hai nhân vật, ông hàng xóm Mễ bên cạnh và ông hàng xóm Việt trước nhà. Nhưng cái ông Mễ này là nhân viên của quận hạt, chắc chắn ông cũng biết luật lệ ở xứ này về chuyện xâm phạm tài sản của người khác, dù chỉ là tài sản bé tí teo đi nữa. Em có thể gọi cảnh sát, chuyện không đáng để ông phải trả giá đến thế, nên dù có quàu quạu muôn niên, em chắc ông cũng không muốn giết cây của em. Còn lại ông hàng xóm Việt? Bà vợ đã nói ông không ưa mùi hương dạ lý từ nhà em bay qua. Nhưng chả lẽ cùng đồng hương đồng bào cùng mẹ trăm con lưu lạc qua tới đây mà không thể nói với nhau được một lời khi không bằng lòng, mà phải dùng tới hành động tàn bạo như thế sao ta? Mấy lần đi ra đụng ngay mặt ông, em nhìn thẳng mắt tính hỏi nhưng ông toàn quay đầu nhìn hướng khác hay ngó ngọn cây không. Em đành phải nghĩ thôi cây dù gì cũng đã chết rồi, có tìm ra thủ phạm thật đi chẳng nữa cũng chả ích gì, cũng chả làm cho cây mọc lại. Em vẫn còn cây mẹ để chăm sóc, tưới bón. Nên thôi em thông qua vậy, nhưng mỗi lần nghĩ lại vẫn thấy...ức ghê, và nhớ da diết chậu hoa đã khuất bóng xưa.

Trong vườn nhà em còn để hai cái ghé để ngồi ngắm cây ngắm cối. Em vẫn bị ám ảnh từ một bức tranh em đã xem hồi xưa lâu thật lâu. Bức tranh vẽ một góc vườn cây cối hơi um tùm và hơi hơi tàn tạ, một chiếc ghé trống với những chiếc lá úa lặng lẽ nằm im trên mặt ghé chúng tỏ đã lâu lắm rồi không có người ngồi. Bức tranh có tên “Xa Vắng” hay “Đợi Chờ” em không còn nhớ nữa, nhưng cái im lìm lặng lẽ chịu đựng nơi chiếc ghé góc vườn trong bức tranh ấy cứ còn theo em hoài, day dứt. Đoàn tụ, sống êm ấm bên những người thân yêu có phải không là mong ước của hầu hết tất cả mọi người? Thế mà vẫn có những cảnh chia ly, những người xa lìa mái ấm, mắt hút vào những nơi gió bụi mịt mù nghìn

trùng xa thăm chẳng biết có ngày nào trở về, có ngày nào chiếc ghé cũ, góc vườn xưa mới thấy lại bóng người yêu dấu:

*Chàng từ đi vào nơi gió cát,
Đêm trăng này nghỉ mát phương nao ?
Xưa nay chiến địa đường bao,
Nội không muôn dặm xiết bao dãi dầu. (CPN)*

Thành thử trong vườn em bây giờ, em phải để hai chiếc ghé và ra ngồi ngắm hoa lá cành mỗi ngày, để tự trấn an em rằng đã qua rồi, đã hết rồi những ngày kinh sợ ấy, đời đã đang rất đổi bình yên nơi đây, không còn chia ly không còn mất mát gì nữa hết đâu, một mai khi xuôi tay nhắm mắt, cũng đã có sẵn một nơi yên giấc cũng ngay đây, trong thành phố này, bên dốc đồi cỏ mịn và ngay sát đường đi để nếu thành Cọp có muốn đi thăm thì cũng lái xe đậu cái bịch ngay cạnh là xong, không phải đi tới một nơi chốn nào xa xôi tí tấp mịt mù ...

Chỉ có điều mỗi ngày, khi em vừa hạ ghé xuống, quay tới quay lui một hồi là lại thấy ghé đã được ông chồng em nhấc lên úp vào tường rồi. Mười lần như một. Ông muốn cho sân trông sạch sẽ gọn gàng, nhưng úp mặt ghé vào tường là hình ảnh em thấy còn ghê rợn hơn hình ảnh chiếc ghé góc vườn lặng lẽ xưa. Chiếc ghé góc vườn ấy dù sao cũng vẫn còn đang mang một niềm hy vọng dù mong manh rằng rồi một ngày người đi xa sẽ trở về, những ngày buồn thảm sẽ ngưng, nhường chỗ cho niềm hạnh phúc sum họp. Nhưng ghé úp mặt vào tường là một sự chia ly vĩnh viễn, người đi đã đi luôn không bao giờ còn mong trở về nữa hết... Em lại lóc cóc hạ ghé xuống cho quay mặt ra với đời, với hoa cỏ đất trời, với nắng vàng ấm áp. Được một lúc, đi vô nhà xong đi

ra là lại thấy hai chiếc ghế đã đang úp mặt vào tường, và em lại hạ xuống, quay mặt ghế ra tiếp. Một ngày như mọi ngày!

Mệt quá!!!

Xin lỗi quý vị đến đây em phải lạc đề chút xíu. Bây giờ, khi em đang type bài này, là tháng 6, nhưng khi quý vị đang đọc, thì chắc đã gần cuối năm rồi, thời gian đã qua lâu mà em nói chuyện này thì chắc giống như em đang bày đặt kể chuyện cổ tích lại cho quý vị nghe ghê. Nhưng em muốn nói quá, quý vị. Em vừa coi xong trận đấu cúp Euro 2016 giữa đội tuyển Đức và đội tuyển North Ireland. Dĩ nhiên phần thắng đã về tay những con mãnh hổ Đức đúng như mọi người đoán biết trước, nhưng em thương đội Bắc Ireland quá đi. Trước đây em chả biết đội này, vì em không thuộc thành phần say mê túc cầu gì lắm, thành thử chỉ những đội xuất hiện hoài hoài trên TV thì em mới nhớ nổi, như Đức, Anh, Pháp, Tây Ban Nha, Bỉ, Hà lan, Ý... Em lại hay có khuynh hướng chuyên thích ủng hộ các đội yếu, đội thua trong các trận đấu (ông chồng em thì ủng hộ các đội mạnh mà ông thích). Em chưa nghe North Ireland bao giờ trước đây. Thế nhưng, bị các chiến sĩ giắc đấu Đức đâm toi bời hoa lá ngay từ phút đầu tiên của trận đấu, các cầu thủ Bắc Island vẫn chiến đấu anh dũng, bền bỉ, bảo vệ khung thành quá tốt, và thủ môn thì thật trên cả tuyệt vời, cứu bao nhiêu là bàn thua trông thấy. Các cổ động viên của Bắc Island cũng dễ thương hết sức. Nhìn trên khán đài, màu áo xanh của khán giả chỉ chiếm có một góc nhỏ xíu, trong khi màu áo trắng chiếm gần hết cầu trường, nhưng các khán giả áo xanh cũng vẫn cho thấy tinh thần đoàn kết, ủng hộ các con cưng của mình hết mình. Và hình như đội Bắc Island cũng còn được cả... “Bà độ” nữa

hay sao ấy. Những cú sút sấm sét của Đức, nếu không bị thủ môn đỡ được, thì lại bị cột dọc cột ngang chặn đứng, hay lệch ngoài khung thành chỉ trong đường tơ kẽ tóc... Dù thua nhưng kết quả 1- 0 cũng không làm buồn lòng khán giả lắm, vì phép lạ đâu phải dễ dàng xảy ra đâu, nhất là thời bây giờ.

Đọc đến đây, kính mong quý vị đừng nói em là thấy người ta đá bóng và bàn chuyện bóng đá cũng bày đặt bắt chước bàn kê. Dạ, như em hằng vẫn thường xuyên thưa với quý vị là, “em biết những chuyện bàn đề kiểu này xưa nay vẫn là của quý vị nam tử chứ không phải cỡ em. Và, thiệt tình, từ xưa xưa xưa em cũng hoàn toàn chẳng những không khá, mà còn không cả thích gì lắm tất cả các môn thể thao nữa. Thể thao gia thể thao vô là chẳng bao giờ có em, em dở tệ! Giờ thể thao mỗi tuần một tiếng thời trung học, thi chạy 60m em nhắm mắt gồng mình chạy hết sức lực, nghe gió ù ù bên tai, vậy mà khi mở mắt ra thì tụi nó đã về hết trước em hết trơn rồi. Thi ném tạ thì em nhắm thẳng phía trước mà trái tạ bỗng bay xiên, cách bụng giáo sư đang có bầu 6 tháng chỉ mấy gang tay, cả lớp, cả em, và cả cô giáo đều tái xanh mặt mày, run lấy bấy hết hồn...”

Em chán em vô cùng!

(Thêm: Wow, em lại vừa coi tiếp một trận tuyệt vời, Iceland thắng Anh 2-1. Em không dám múa thêm rìu nữa đâu kẻo quý vị bảo cái bà nhiều chuyện quá sức, hết chịu nổi, nhưng cái chú bé tí hon 15 tuổi với ông coach part time nha sĩ lại hạ gục một ông khổng lồ, cha đẻ của môn túc cầu thể giới thì thật ngoài sức tưởng tượng của em!!!! Ở trên em có nói phép lạ đâu dễ xảy ra đâu, nhất là thời bây giờ. Nhưng phép lạ đã xảy ra thực! Và nước Anh, đế quốc từng một thời mặt trời không bao giờ lặn, đã chưa xong chuyện Brexit giờ lại thêm chuyện này nữa thì thiệt là buồn quá đỗi buồn. Tội nghiệp!)

Đại Hội Võ Bị đã xong, em không biết có còn được gặp tiếp ông chủ bút bây giờ nữa không, vì ông đã nói xong số này là ông nhất định nghỉ để còn lo rất nhiều chuyện khác nữa. Hai năm sao lẹ quá sức. Em thuộc loại văn cùn lực cạn, không phải chỉ bây giờ mà từ xưa xưa xưa lặn. Thời đi học, luận văn là môn em ...sợ nhất. Toán, nhất là hình học, thì em làm cái rụp, nhưng luận văn thì cô cho bài mang về nhà làm, em cứ suốt tuần lấy giấy ra ngồi nhìn một hồi rồi lại cất giấy đi, không ra một chữ. Lấy ra cất vô hoài cho tới phút chót, sáng mai nộp bài rồi, không thể lủi hơn nữa thì tối hôm đó em mới viết xong được. Viết cho Đa Hiệu, với mọi người là niềm vui dạt dào văn chương lai láng mà em thì cũng vẫn vậy, ông chủ bút giục bài rồi mà chữ cũng vẫn chẳng ra cho tới khi đã...quá thời hạn nhận bài, không thể chần chừ lâu hơn. Chán em hết biết!

Xin cảm ơn ông chủ bút và toàn BBT thời gian hai năm trực phiên giúp mọi người. Dù còn gặp lại trên trang báo này hay chỉ gặp trong các buổi họp mặt, em cũng kính mong quý vị... “bảo trọng” để còn tiếp tục con đường đấu tranh trước mặt, con đường vẫn còn dài và nhiều trắc trở chông gai dù chắc chắn cuối cùng cũng sẽ đi tới thành công, giải thể chế độ độc tài CS để đồng bằng miền Nam lại xanh lúa mới, bãi biển miền Trung lại tấp nập như xưa

*Đời vươn lên thuyền ghé bến
Sóng no nê dân quê mọi miền (PĐC)*